

JUSSI KALEVI

PUOLUKKA- PARONIT

Jussi Kalevi ja Hali
PUOLUKKAPARONIT
Osittain tositapahtumiin perustuva veijariromaani

Apukirjoittaja HErkko 2021

© 2021 M-Tarinat Ky, Pihtipudas

Kannen kuva: © JvL 2020

Kansi: JvL ja Kesä Tupasahi

Julkaisija: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi, 2021

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80-3901-3

OSA I

1975

I

- Herrat kävelee nyt vaan, tai minä ammun.

Kalevi ja Onni olivat lähteneet ongelle ja tulleet sateelta suojaan vaelluspolun varressa olevalle laavulle. Pian oli pohjoisesta päin laavulle lampsinut myös vatsakas viisikymppinen mies, joka oli ruvennut juttusille. Hän oli kertonut asuvansa parin kilometrin päässä Siikajärven rannalla ja kärsivänsä yksinäisyydestä. Nimekseen mies sanoi Pertin. Katkeruus iski reservinupseerin uran juututtua yliluutnantin kohdalle vain mitättömän kaksisuuntaisen mielialahäiriön vuoksi.

- Nyt on asia niin, että te lähdette minun kaverikseni vähäksi aikaa. Minulla kävi viimeksi vieraita syksyllä 1968, kun Varsovan Liitto vapautti veljeskansansa tshekit ja slovakit, Pertti komensi.

- Kyllä se muuten kävisi, mutta kun muut odottelevat meitä jo syömään ja saunaan, valisti Kalevi erakkoa.

- Kalaa vain ei päästä syömään, kun ei ole tullut yhtään sinttiä, lisäsi Onni. Silloin mies kaivoi kupeeltaan pistoolin ja sanoi:

- Tämä ei nyt ole neuvottelukysymys, vaan Pertin diktaatti. Ei kun vaan käpälää toisen eteen ja suunta pohjoiseen! Se on tuolla.

- No, voidaanhan me käydä seuraavakin järvi katsomassa, myöntyi Kalevi ääni hieman vapisten.

Pojat lähtivät kävelemään, Pertti seurasi perässä.

- Ja tästä lähtien vastaatte minulle vain ja ainoastaan: ”Kyllä, herra kapteeni”. Muuten paukkuu!

- No minkä tähden tuota ei vois nuinnii vastata, myöntyi Kalevi.

Silloin pamahti.

Kalevilta ja Onnilta oli vähällä mennä paskat housuun, sillä pamaus oli kova ja yllättävä ja tuli parin metrin päästä selän takaa.

- Ei mitään mutinoita, vaan vastaatte vain: ”Kyllä, herra kapteeni!”. Muuten ammun seuraavalla kerralla molemmilta polven tohjoksi. Onko selvä?

- Kyllä, herra kapteeni, kakaisi Onni kiireesti.

Kalevi käveli edellä. Hän oli solakka tummatukkainen nuorukainen, jonka säännöllisen muotoisia kasvoja koristi ajeltunakin musta parransänki ja vahva leuka. Silmät olivat ruskeat ja vetoavat kuin dalmatialaiskoiralla.

Seuraavana käveli Onni. Hän oli muutamaa vuotta nuorempi, vasta äsken kaksikymmentä täyttänyt vaalea viikinki, jonka pörröisen parran yläpuolelta näkyivät hieman leveämmät kasvot, aistilliset huulet, nykerönenä ja ystävälliset siniharmaat silmät.

Perässä käveli pistooli kädessään mies, joka isoa vatsaansa lukuun ottamatta oli niin tavallisen näköinen, ettei hänestä voi keksiä muuta sanottavaa. Hän liikkui tumman vihreän kirjavassa maastohatussa ja maastopuvussa, edellä olevat nuoret miehet risaisissa farkuissa ja pitkähihaisissa ruutupaidoissa. Oli harvinaisen lämmin syyskuinen ilta.

**Tervetuloa puolukka- ja hillareissuille sekä tutkimus-
matkalle suomalaiseen politiikkaan kunnallisissa,
kansallisissa ja kansainvälisissä ympyröissä.**

**Puolukkaparonit on traagisen hullunhauska
veijariromaani myös elämän tarkoituksesta.**

Naatitaan, naatitaan!

